

Desperát

Pavel Bobek

Já jsem byl desperát
za pasem nůž a revolver
neklidnej duch a solitér
zase jsem v poušti čekal na svůj dostavník
v patách kletby mužů, ženskéj pláč a křik
a nakonec k čertu s tím, kat oprátku mi dal
jenže žiju dál

Já jsem byl námořník
na svět mě přines kormorán
mořská tříšť a Bludnej Holanďan
obeplul jsem hor a v subtropech mě potkal pech
u Mexickejch břehů měl jsem svinout hlavní stěh
ale ráhno odnes vítr a já prý se utopil
a přece dál jsem žil

Já stavěl přehradu
tam kde nejprudší byl proud
pár pevných ocelových pout
a tam kde řeka rve se dál od pramenů
sklouzla mi noha po hromádce kamenů
tekutý beton zastavil můj dlouhý pád
ten si mé tělo vzal
ale přesto žiju dál, a dál, a dál

Já řídím hvězdolet
odtud až za hráz věčnosti
a až ji má loď přemostí
najdu si tam místo kde pak můžu klidně spát
možná se vrátím zpátky zas jak desperát
nebo jak kapka deště, nebo sekvojový dým
ale přeetrvám, to vím
a zas se objevím, objevím, objevím